

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

DUBEN 2008

č. 4

APRÍLOVÝ ČAS

Začalo nám jaro, prožili jsme velikonoce – jsou to takové pozitivní momenty do našeho života. Probouzí se nový život, možná jsme trochu živější i my. Přesto bývá duben, neboli apríl, taky spojen s tzv. „aprílovým počasím“. To znamená, že si ještě nemůžeme být jistí, co očekávat. Chvilí může být pěkně, pak se však opět objeví špatné počasí a plískanice, které nám na náladě nepřidají. Pro zlepšení nálady ale známe také „aprílové žertíky“.

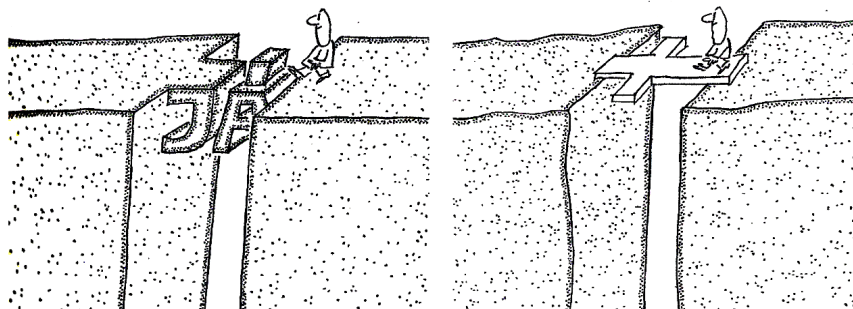
V podstatě se jedná o to, že 1. dubna se snažíme vymyslet nějakou nepravdivou historku, neboli lež, někomu ji předložíme a čekáme, že jí uvěří. A to proto, abychom se mu pak vysmáli, jak byl ve své důvěře naivní. Neříkám, že jsem to nikdy nedělal.

Nechci zde ani tyto žertíky odsuzovat jako něco nekřesťanského a nemravného. Přesto mě to ale nedá, abych aprílové žertíky nepoužil zde jako určitý odstrašující příklad pro křesťanskou morálku a smýšlení.

Pamatuji si na jednu historku ze života sv. Tomáše Akvinského, i když nevím, jestli ji budu interpretovat přesně. Jednou ve studovně oslovil dominikánský spolubratr sv. Tomáše slovy: „Jé, Tomáši, podívej se z okna. Tam letí vzduchem kráva.“ Tomáš se podíval z okna a onen spolubratr se začal smát: „Ale Tomáši, ty jsi naivní, copak kráva může létat?“ A na to Tomáš zareagoval: „Víš, spíše bych věřil, že kráva létat, než že mi spolubratr bude lhát.“

Nevím, jak přesně je tato historka pravdivá. Myslím, že k nám ale promlouvá o důležité skutečnosti, na kterou bychom si měli odpovědět. Je možné nám věřit? A jsme důvěryhodní v očích lidí okolo nás? A věříme my svým bratrům a sestrám?

Ježíš o sobě říká: „Já jsem cesta, pravda a život.“

I my jako Ježíšovi učedníci a následovníci musíme být lidmi pravdy. Nejsme svatí, děláme chyby, jsme hříšní, ale nesmíme být lidmi lži. Jestliže máme svému okolí svědčit o Kristu a své víře, tak se nám to asi nepodaří svatým a bezchybným životem. Ale může se nám to dařit pravdivým životem. Když bude vždy spolehnutí na naše slovo. Jestliže uděláme nějakou chybu či provinění, tak to nebudeme zakrývat lží, ale svou chybu dokážeme přiznat, omluvíme se a snažíme se o nápravu. To je vždy nejlepším svědectvím.

Apeloval bych tedy dnes na všechny, abychom ne hazardovali se svou důvěryhodností. Chyby děláme a budeme dělat. Zakrývat je lží ale není možné. Když jsem v klášteře měl jako novicmistr na starosti nejmladší zájemce o řeholní život, tak jsem jim vždy zdůrazňoval, že jakýkoliv

problém je řešitelný. Mnohé jejich problémy budu řešit a provinění jsem ochoten odpustit. Pokud mi ale budou lhát, tak v klášteře pro ně není místo. A myslím, že tato zásada platí i všeobecně do našeho církevního společenství.

A také k tomu všemu nutně patří i to, že nejenom nám by měli lidé věřit. Také my musíme věřit ostatním. Někdy se třeba zklameme. Pořád je ale lepší se třeba desetkrát v někom zklamat pro svou „důvěřivost“, než jednou někomu nespravedlivě ublížit svou nedůvěrou.

Ježíš je pravda. I my žijme v pravdě, usilujme o ni. Vždy platí a bude platit: „Pravda vás osvobodí.“

o. Marián Husek O.Praem

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

ONDŘEJ - PROTÓKLITOS

Z generální audience Benedikta XVI.

Zevangelií jednoznačně vyplývají pokrevní svazky mezi Petrem a Ondřejem, jakož i společné povolání, s nímž se na ně obrátil Ježíš. Čtete tam: „Když se Ježíš ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře, byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí“ (*Mt 4, 18-19; Mk 1, 16-17*). Ze čtvrtého evangelia vyplývá další důležitá podrobnost: Ondřej byl nejprve žákem Jana Křtitele, což dokazuje, že to byl muž, který hledal, který sdílel očekávání Izraele, který chtěl lépe poznat slovo Pána, důkaz Pánovy přítomnosti. Byl to skutečně

muž víry a naděje. Jednoho dne slyšel, jak Jan Křtitel prohlašuje o Ježíšovi, že je „beránek Boží“ (*Jan 1, 36*), povstal tedy a spolu s jiným nejmenovaným učedníkem následovali Ježíše, Toho, jehož Jan nazval „beránkem Božím“. Evangelista uvádí: „viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho“ (*Jan 1, 37-39*). Ondřej se tedy těšil z vzácných chvil důvěrného vztahu s Ježíšem. Vyprávění pokračuje s příznačnou poznámkou: „Jeden ze dvou učedníků, který slyšel Janova slova a šel za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten jako první našel svého bratra Šimona a řekl mu: «Našli jsme Mesiáše, to přeloženo znamená Kristus», a přivedl ho k Ježíšovi“, čímž

ihned projevil neobvyklý apoštolský duch. Ondřej byl tedy jako první z apoštolů povolán k tomu, aby následoval Ježíše. Na základě toho jej liturgie byzantské církve poctívá jménem Protóklitos, což právě znamená „první povoláný“.

Evangelijní tradice zvláště připomínají Ondřejovo jméno v jiných třech případech. Prvním je rozmnožení chlebů v Galileji. V tom úryvku to byl právě Ondřej, kdo upozornil Ježíše na přítomnost chlapce, který měl s sebou pět ječných chlebů a dvě ryby – trochu málo, podotkl, pro všechny lidi, kteří se sešli na to místo (*srov. Jan 6, 8-9*). V tomto případě zasluhuje zmínku Ondřejův realismus: všiml si chlapce, ale uvědomil si také nedostatečné množství jídla.

Druhá zmínka o Ondřeji pochází z Jeruzaléma. Při odchodu z města jeden učedník vybídl Ježíše, aby se ohlédl na mohutné hradby, na nichž stál Chrám. Mistraova odpověď byla překvapivá – řekl, že z těch hradeb nezůstane kámen na kameni. Ondřej společně s Petrem, Jakubem a Janem se ho tedy ptali: „Řekni nám, kdy se to stane a jaké bude znamení, že se to všechno už blíží ke svému konci?“ (*Mk 13, 1-4*). V odpovědi na tuhle otázku Ježíš pronesl důležitou řeč o zničení Jeruzaléma a o konci světa a vybídl své učedníky, aby prozíravě četli znamení časů a zůstali stále bdělí. Z té události můžeme odvodit, že se nesmíme obávat klást Ježíši otázky, ale zároveň musíme být ochotni přijmout učení, které nám nabízí.

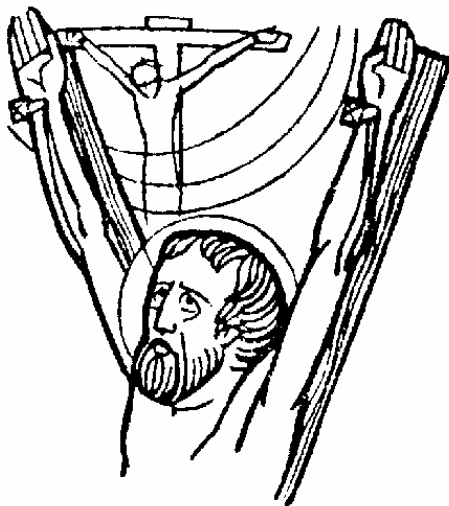
V evangeliích je zaznamenána konečně i třetí Ondřejova iniciativa. Dějištěm je opět Jeruzalém, krátce před umu-

čením. Ke slavení Paschy, vypráví Jan, přišli do svatého města i někteří Řekové, pravděpodobně proselyté nebo bohabojní věřící, aby se klaněli bohu Izraele. Ondřej a Filip, dva apoštolové s řeckými jmény, dělají této malé skupině Řeků tlumočníky

a prostředníky u Ježíše. Pánova odpověď na jejich prosbu se jeví, jako tomu bývá často v Janově evangeliu, záhadná, avšak právě tak se ukazuje bohatá významem. Ježíš říká dvěma učedníkům a skrze ně řeckému světu: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pše-

ničné zno nepadne do země a neodumře, zůstane samo, odumře-li však, přinese hojný užitek. (*12, 23-24*).

Pozdější prameny vyprávějí o Ondřejově smrti v Patrasu, kdy podstoupil umučení ukřižováním. V tom svrchovaném okamžiku však, podobným způsobem jako bratr Petr, žádal, aby byl přibit na jiný kříž než byl Ježíšův. Je to kříž ve formě velkého X, proto je nazýván „křížem sv. Ondřeje“. A toto měl říci apoštol krátce před ukřižováním, podle starobylého vyprávění (z počátku 6. století), nadepsaného: „Ondřejovo utrpení“: „Bud' pozdraven, ó kříži, slavnostně uvedený Kristovým tělem a ozdobený jeho údy, jako by to byly vzácné perly. Dříve než Pán na tebe vystoupil, naháněls' pozemský strach. Nyní naopak, vybavený nebeskou láskou, jsi přijímán jako dar. Věřící o tobě vědí, kolik radosti je v tobě, kolik darů máš připraveno. A tedy pln jistoty a radosti přicházím k tobě já, abys mě také přijal jásajícího jako učedníka toho, který byl na tobě pověšen... Ó blažený Kříži,

který jsi přijal vznešenost a krásu Pánových údů!... Vezmi si mě a zanes mě daleko od lidí a odevzdej mě mému Mistru, aby mě skrze tebe přijal ten, který mě skrze tebe vykoupil. Buď pozdraven, ó Kříži, ano, opravdu, buď pozdraven!“

V tomto úryvku je patrná velmi hluboká křesťanská spiritualita, která vidí v kříži nejen nástroj mučení, nýbrž spíše nesrovnatelný prostředek plného připodobnění se Vykupiteli. My bychom si z něho měli vzít následující, velmi důležité poučení – naše kříže nabývají hodnotu, jsou-li považovány a přijímány jako část

Kristova kříže, padne-li na ně odlesk jeho světla. Pouze tímto křížem bývají naše utrpení zušlechtěna a získávají svůj pravý smysl.

Apoštolé Ondřeji, uč nás tedy následovat Ježíše s pohotovostí (srov. Mt 4, 20; Mk 1, 18), mluvit o Něm s nadšením všem, s nimiž se setkáme, a především pěstovat opravdu důvěrný vztah k Němu, s vědomím, že pouze v Něm můžeme najít poslední smysl svého života a své smrti.

Přeložil J. Koláček, SJ

Vybral IJK

NĚCO ZNOJEMSKÉ HISTORIE

KOSTEL BIČOVANÉHO SPASITELE V DYJI.

Dnešní obec D Y J E, do r.1946 Milifroň – německy Mühlfraun, je rozložena v údolí řeky Dyje ve vzdálenosti cca 3km od Znojma - Louky.

V roce 1283 zakoupila osadu s kostelem sv. Vavřince a spolu se zbožím Bortickým premonstrátská kanonie ve Louce od synů Teodora z Dobronic. V průběhu husitských válek zanikla v osadě fara a r.1656 zpustlý kostel hrozil sesutím. Proto ho loucký opat Norbert Pleyer dal zbořit a na hřbitově postavit kostel nový zasvěcený rovněž sv. Vavřinci. Ani trvání tohoto kostela nebylo dlouhé, roku 1769 hrozil znovu sesutím a proto byl zbořen. Proto loucký opat Gregor Lambeck nechal postavit nový kostel uprostřed osady v letech 1775-1778. Tato stavba nepřevzala dosavadní patrocínium, ale byla zasvěcena Bičovanému Spasiteli. Do nového kostela věnovali loučtí premonstráti malou cca 15cm vysokou sošku bičovaného Krista u kůlu, která je uctívána v bavorském pout-

ním místě „Auf Wies (Na louce). Na replice této sošky je zachována pečeť, která potvrzuje, že soška odpovídá originálu ve Wiese. Podobných replik je v Bavorsku celá řada a setkáme se s ní téměř v každém bavorském kostele.

Připomeňme si krátce historickou událost Auf Wies o sošce Bičovaného Spasitele. Dva řeholníci v blízkém premonstrátském kostele ve Steingaden zhotovili r.1730 pro postní procesí sochu Krista, kterou sestavili z částí různých figur. Protože socha vzbuzovala u věřících přílišný soucit, přestala být v klášteře Steingaden po r.1734 využívána a skončila zapomenuta na půdě místního hostinského Jeremiase Rehleho. V r.1738 získala sochu selka Maria Lori a přenesla ji na svůj statek Wies. Při večerní modlitbě 14.června 1738 v sobotu večer a nedělní ráno zpozorovala v očích sochy několik kapek, které považovala. za slzy. Tento „slzný zázrak“ byl podnětem ku

rychle se šířícím poutím na Wies. Dřevěná polní kaple postavená v r.1740 brzy poutníkům nedostačovala, obraz Bičovaného Spasitele stával se ústředním bodem poutí. Opat kláštera ve Steingaden Hyazint Gessner zadal proto Dominiku Zimmermannovi vypracování plánů na nový kostel, který ve Wies byl postaven v letech 1746 - 1753. Tak vzniklo nynější proslulé bavorské poutní místo, kam v současnosti putuje ročně až milion poutníků.

Dnešní dyjský kostel Bičovaného Spasitele je jednoduší barokní kostel. K podélné lodi zaklenuté čtyřmi klenbami oddělené pasy je přiřazeno užší kněžiště s bočními prostorami (sakristie a kaple-depositář). Loď je ukončena věží, která je nedílnou částí západního průčelí.

Autor projektu kostela není znám. Podle rozboru architektonického tvarosloví stavby předpokládá ve své práci PhDr. Jiřina Sobotková, že pro stavbu bylo použito některého staršího projektu Johanna Lucase von Hildebrandta (1668-1745),

kteřý také pracoval pro klášter v Louce. Vídeňský Franz Kerndl (Kendler, Rrendel) byl jenom provádějící stavitel kostela.

V kostele je nejcennější fresková výmalba kleneb a stěn, kterou v letech 1777-1778 provedl rakouský malíř Franz Anton Maulbertsch za pomoci spolupracovníků Josefa Winterhaldera a Felixe Leichera. Autorem tématické předlohy maleb je P. Gebhard Hengel, představený opatrovny pro přestárlé a nemocné loucké řeholníky, umístěné v Milfroni. Tématikou maleb je alegorie spásy lidstva v úzkém vztahu k bičovanému Kristu a postavy ze Starého i Nového zákona.

Výzdoba a zařízení interiéru kostela je současná s dobou výstavby a tvoří tak architektonický celek. Centrem kostela je hlavní oltář s dřevěnou soškou Bičovaného Spasitele. Oltář je proveden v umělém mramoru a stojí ve volném prostoru kněžiště před hladkou pilastry členěnou zdí. Čtyři boční oltáře jsou tak z umělého mramoru a jsou v celku jednoduché. Nad nevysokou predelou jsou zavěšena v jednoduchých rámech olejové obrazy světců. Sv. Josefa a sv. Antonína Paduánského namaloval F.A.Maulbertsch, sv. Jana z Nepomuku Josef Winterhalder a sv. Norberta Felix Leicher. Obrazy křížové cesty se připisují tereziánskému malíři Janu Bergerovi. Sochařskou výzdobu hlavního oltáře, kazatelny a křtitelnice provedl Josef Högel.

Od roku 1784, kdy zemřel představený opatrovny Gerhard Högel a také byl zrušen loucký klášter, kostel v Dyji pustl a pomalu chátral. Teprve r.1834 dočkal se kostel opravy stavebních závad kleneb a zdiva. Další opravy byly prováděny až koncem 19.stel. Ani ve století XX. ani po odsunu německy mluvících obyvatel nebyla prováděna údržba kostela a jeho stav

se začal rapidně zhoršovat. V roce 1970 bylo sice uvnitř postaveno dřevěné lešení, ale opravy stagnovaly pro nedostatek financí a z politických důvodů. V r. 2005 byly opravy fresek znovu zahájeny a potrvají ještě několik let.

Tradice poutí k Bičovanému Spasiteli do Dyje vytvořila u německy mluvících osadníků zvláštní poutní místo. Ještě na počátku XX. stol. přicházelo de Dyje cca

8000 poutníků ročně, hlavně o jarních křížových dnech. Tradice poutí po odsunu německých obyvatel se dnes již vytratila. Poslední poutě před rokem 1989 se konaly v roce 1941. Obec Dyje ke dnes začleněna do Tasovické farnosti.

(Lit.: Sobotková: Kostel v Dyji)

V. Pavlík

CHARITA

Nový projekt Oblastní charity Znojmo RODINNÝ SOCIÁLNÍ ASISTENT

Od 1.1.2008 zahájil v Oblastní charitě Znojmo činnost nový projekt – Rodinný sociální asistent. Tato služba poskytuje pomoc rodinám, které se ocitly v obtížné životní situaci, kterou sami nedokáží zvládnout. To jsou situace v rodině, které dlouhodobě ohrožují vývoj dítěte a mohly by vyústit k jeho odebrání z rodiny. Cílem služby je zachovat přirozené rodinné prostředí, umožnit dítěti setrvat v biologické rodině a zachovat vazby mezi dítětem a rodiči. Zaměřujeme se i na pomoc rodičům, kteří mají dítě/děti v ústavní výchově a snaží se, aby se děti vrátily zpět do rodiny.

Naše činnost zahrnuje aktivity, které umožní dětem a mladistvým ze sociálně znevýhodněných rodin žít v co nejpřirozenějším prostředí a co nejkvalitnějším životem (např. výchovné, vzdělávací a aktivizační činnosti s dětmi a dospělými, volnočasové aktivity dětí, nácvik motorických, psychických a sociálních schopností dítěte, zajištění podmínek a poskytnutí podpory pro přiměřené vzdělávání dětí, zprostředkování kontaktu se společenským prostředím, poskytování pomoci při

uplatňování práv a oprávněných zájmů aj.).

Obrátit se na nás může samotná rodina, ale také instituce, které mají vědomost o potřebě této služby pro své klienty. V případě zájmu nás kontaktujte na e-mail rodinnyasistent.znojmo@caritas.cz nebo na tel. 604 294 189.

Potřebnost této služby dokládá následující příběh.

Patnáctiletému Radkovi za opakované krádeže hrozilo umístění do výchovného ústavu. Do rodiny jsme přišli v době, kdy byl nařízen dohled probačního úředníka. Chlapec má další čtyři sourozence, matka nezvládá výchovu, děti nerespektovali její příkazy.

Po zahájení spolupráce s rodinou soud akceptoval snahu matky situaci řešit pomocí naší služby a odložil o jeden měsíc rozhodnutí o umístění hochy do ústavní výchovy. Do rodiny dojíždí rodinný asistent jednou týdně a zaměřuje se především na posílení vzájemných vztahů mezi matkou a dětmi, podporu role matky v rodině a posílení sebedůvěry celé rodi-

ny. Děti jsou zapojovány do pracovních činností, kterých se účastní i matka. Rodinný asistent zjistil možnosti zapojení Radka do dobrovolných aktivit v místě bydliště. Z několika možností si Radek vybral šachový kroužek, který nyní navštěvuje pravidelně.

Radkovo chování se zlepšilo, jak ve škole, tak na veřejnosti, nedošlo z jeho strany k porušení zákona. Tyto skutečnosti vzal v úvahu také soud a rozhodl, že Radek nebude umístěn do ústavní výchovy a zůstává tak nadále ve své rodině.

Jana Veselá

DOPIS NEMOCNÝM - NEJEN NEMOCNÝM

ŘEKNĚTE TO DŘÍV!

On byl robustní, měl silný hlas a drsné způsoby. Ona byla křehká a velmi něžná. Uzavřeli spolu manželství. On jí dělal pomyslené, nic ji nechybělo. Ona se zase starala o dům a vychovávala děti. Děti odrostly, oženily se a provdaly a odešly. Jak už to tak bývá...

Ale ve chvíli, kdy všechny děti byly zabezpečeny, žena ztratila svůj úsměv, hubla a stávala se čím dál průsvitnější. Nemohla jist a zakrátko už nemohla ani vstát z postele.

Manžel se o ni velmi obával, a tak ji odvezl do nemocnice.

U jejího lůžka se střídali lékaři a později i proslulí odborníci. Ale nikdo nemohl přijít na to, o jakou nemoc se jedná. Potřásli hlavami a byli v koncích.

Poslední lékař si vzal manžela stranou a sdělil mu: „Řekl bych, ... jednoduše... že vaše žena už nechce žít.“ Muž si sedl beze slova na okraj lůžka své ženy a vzal ji za ruku. Drobnou ručku se skryla celá v ohromné dlani. Potom silným hlasem rozhodně prohlásil: „Ty neumřeš.“

„Proč?“ zeptala se ho hlasem tichým jako lehký závan větříku.

„Protože já tě potřebuji!“ „A proč jsi mi to neřekl dříve?“ Od té chvíle se její stav začal zlepšovat. A dnes se má výborně.

Odborníci se ještě dlouho dohadovali, o jakou nemoc šlo a jakým lékařským zázrakem se uzdravila.

Nikdy nečekej na zítřek, když máš někomu říci, že ho máš rád. Udělej to hned. Nemysli si: „Ale moje maminka, mé dítě, moje žena... ta to přece ví.“ Snad to vědí. Ale tobě nic neudělá, když jim to zopakuješ. Nedívej se na hodiny, zvedni telefon: „To jsem já, chci ti říci, že tě mám rád.“ Vezmi za ruku člověka, kterého máš rád, a řekni mu: „Potřebuji tě! Mám tě rád, mám tě rád, mám tě rád...“

Láska je život. Je země mrtvých a země živých. Jediný rozdíl mezi nimi je v lásce.

(Z časopisu *Fideles* č. 1/97)

Ježíš praví: „, cokoli jste (ne)udělali pro jednoho z těch nejposlednějších, pro mne jste (ne)udělali“ (Srov. Mt 25,40)

UČITELÉ CÍRKVE

TOMÁŠ AKVINSKÝ

Svátek 28.1.

Teolog; církevní učite.

Narozen asi r. 1225 v Roccasecca, Itálie; zemřel 7.3.1274 ve Fossanuova, Itálie.

Patron dominikánů; katolických vysokých škol; teologů; studentů;

„Tento němý vůl jednou zařve tak, že to zazní v celém světě“, řekl jednou Albert Veliký o svém žáku Tomáši Akvinském, když ho kdysi spolužák nazval pro jeho málomluvnost „němým volem“. Skutečně vešel tento šlechtický syn, narozený kolem r. 1125 na otcovském zámku Roccasecca severně od Neapole, do dějin jako jeden z největších teologů a myslitelů, mnozí říkají, že jako génius.

Tomáš Akvinský vstoupil v 18 letech do dominikánského řádu a studoval v Bologni, Kolíně a Paříži a později vyučoval jako bakalář a mistr biblickým vědám. Když se vrátil do Itálie, byl mezi jiným hlavním kazatelem dominikánského řádu a měl důležité úřady u různých papežů. Před svou smrtí působil jako profesor teologie v Paříži a Neapoli. Tomáš Akvinský zemřel 7. března 1274 během cesty v cisterciáckém klášteře Fossanuova nedaleko Terraciny na jihu Říma.

Velký teolog, který při vši své moudrosti zůstal vždy skromný a přátelský, byl jedním z největších učenců středověku. Jeho nejdůležitější povahové vlastnosti byly převeliká pečlivost ve všem, co dělal,

i neustálé úsilí o pravdu. Jeho teologické spisy patří vůbec k nejdůležitějším. Mnohé mohlo být přehlédnuto a uspořádáno až po jeho smrti. K jeho nejvýznamnějším dílům můžeme počítat „Teologickou sumu“ a „Sumu proti pohanům“ („Summa contra gentiles“, která se vypořádává s pohanskou filozofií).

Za svatého prohlásil Tomáše Akvinského r. 1323 papež Jan XII., na církevního učitele jej povýšil r. 1567 papež Pius V. Ostatky jsou uchovávány v mnoha evropských místech, např. v Římě v kostele S. Maria sopra Minerva a v Toulouse

Znázornování: Tomáš Akvinský je představován s rozmanitými atributy, především také proto, aby se zná-

zornily jeho mnohonásobné ctnosti, jako láska, víra, naděje, statečnost, čistota, poslušnost, pokoj, spravedlnost. Atributy jsou mezi jiným zářivá hvězda, holubice, pás, kniha a pero, lilie, drahokam, monstrance. Spodobnění můžeme vidět ve Znojmě v kostele sv. Kříže u dominikánů hned u zповědňi kaple.

Malá ukázka z díla

Království nebeské se nazývá vznešlosti ráje. Není to nic podivného, neboť království není nic jiného než výkon vlády. Nejlepší vláda však je ta, kde se nic neděje proti vládcově vůli. Vůlí Boží pak je spása člověka, poněvadž chce, aby „všichni lidé byli spaseni“. To se však naplní až v ráji, kde spása člověka nic nebude odporovat.

Sv. Tomáš Akvinský

INFORMACE - bude vás zajímat

JIŘÍ MIKULÁŠEK DĚKANEM KRÁLOVSKÉ STOLIČNÍ KAPITULY SV. PETRA

Generální vikář brněnské diecéze Jiří Mikulášek byl zvolen děkanem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla.

Jeho předchůdce, prelát Ludvík Horký, vykonával tuto službu od roku 1972 až do své smrti v lednu 2008.

Brno: Brněnský biskup Vojtěch Cikrle na základě volby Mons. Jiřího Mikuláška do funkce děkana a prvního preláta brněnské kapituly potvrdil. Slavnostní instalace a děkonná bohoslužba proběhne v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně v **sobotu 5. dubna** v 9.30 hodin.

Mons. Mgr. Jiří Mikulášek se narodil 5.2.1942 v Brně. Zde také maturoval na Průmyslové škole elektrotechnické a poté byl osm let zaměstnán jako technik v brněnské Zbrojovce.

Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu studoval v Olomouci v letech 1968-1973, kněžské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově (1973).

Jako kněz působil v řadě farností brněnské diecéze (Jedovnice, Ostrov u Macochy, Blansko, Hovorany, Brno-dóm) a od roku 1992 je jejím generálním vikářem.

V roce 1994 byl jmenován druhým prelátem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla. V roce 2000 ho papež Jan Pavel II. jmenoval prelátem Jeho Svatosti s právem užívat titul monsignor.

Je členem Kněžské rady brněnské diecéze, členem pastorační rady, Diecézní komise pro formaci.

Je také autorem několika publikací: Kde by se vzalo to dobro? (Cesta, 1999), Stříbrné vteřiny (Cesta, 2000), Sejdeme se v nebi (Biskupství brněnské, 2003), Přichází král (Biskupství brněnské, 2005), Sešívání srdce (Nové město, 2007).

KATALOG BRNĚNSKÉ DIECÉZE – NEPROMĚNNÁ ČÁST

Na závěr Roku diecéze vydalo Biskupství brněnské nový katalog brněnské diecéze – neproměnnou část. Kniha je vázaná, formát B5, má 352 strany a obsahuje základní údaje o celé diecézi i jednotlivých farnostech, které mají trvalejší charakter. Součástí jsou i rejstříky a seznamy, které umožňují rychlé vyhledávání potřebných informací. Katalog je určen zejména pro kněze a laiky brněnské diecéze pracující pro církve, ale mohou si jej zakoupit i ostatní zájemci pro svou potřebu..

Cena katalogu je 250 Kč a je k dostání osobně nebo na dobírku na biskupství - odbor služeb, Petrov 5, 602 00 Brno.

M. Jandlová

VE SLAVKOVICÍCH BUDE POSVĚCEN NOVÝ KOSTEL

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích (u Nového Města na Moravě) posvětit při slavnostní bohoslužbě 30.3. v 15.00 hodin brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

Myšlenka postavit kostel ve Slavkovicích a zasvětit ho Božímu milosrdenství a svaté Faustyně uzrála v Jubilejním roce 2000. Autorem stavby je Ludvík Kolek

z Brna, nositel Řádu sv. Cyrila a Metoděje.

Základní kámen pro stavbu kostela požehnal biskup Vojtěch Cikrle 14. 7. 2002 ve farním kostele v Jámách při příležitosti 750. výročí založení obce. Letos 20.2. při audienci v Římě požehnal pro kostel obraz Božího milosrdenství Svatý otec Benedikt XVI.

Stavební práce byly zahájeny v květnu roku 2005, kolaudace proběhla 14. prosince 2007. Celá stavba, jejíž rozpočet dosáhl 9,5 milionů korun, byla financována výhradně z darů věřících z celé naší vlasti i ze zahraničí. Další náklady na úpravu poutního areálu, varhany a křížovou cestu do interiéru chrámu i do areálu dosáhnou 2,5 mil. korun. Kapacita vnitřního prostoru kostela je 200 osob, vnější poutní areál pojme řádově desetitisíce

poutníků. Zvon, který pro tuto stavbu odlila firma ŽĎAS a.s., Žďár nad Sázavou. Nese nápis: „Svatá Faustyno, oroduj za nás.“ a další nápis: „k duchovní obnově našeho národa“.

Poutní tradice na tomto místě započala na místě nynější novostavby již v roce 2003 a každý rok počet poutníků z celé naší vlasti stoupal, přijíždějí i návštěvníci ze zahraničí.

Po vysvěcení kostela budou každoročně probíhat dvě hlavní pouti, a to k Božímu milosrdenství (termín: neděle Božího milosrdenství, tedy první neděle po Velikonocích), a na podzim k uctění řeholnice sv. Faustyny (termín: neděle nejbližší 5. říjnu, dni, který je výročním dnem její smrti). Během roku budou poutě probíhat každou třetí sobotu v měsíci.

PŘEDNÁŠKOVÝ CYKLUS MANŽELSTVÍ

Srdečně všechny zveme na přednáškový cyklus o manželství, který se uskuteční v **sobotu 19.dubna, na faře u sv.Mikuláše**, začátek v 9.30 h. Přednáškový cyklus povede rodinná terapeutka PaedDr. Karla Hrabčiková. Cyklus má za úkol posílit a povzbudit partnerský vztah a pomoci partnerům zvládat těžkosti i intenzivněji prožívat radosti spojené s životem v manželství. Doporučuje se společná účast obou partnerů.

9.30– 10.30 téma : **Jak náš vztah ovlivňují naši předkové**

Do manželství si každý přináší něco z historie své původní rodiny. To se může stát zdrojem napětí a nepochopení mezi partnery. Jak můžeme sladit dobré i zlé z toho, co nám naši předkové předali, jak

můžeme přes rozdílnou historii a rozdílné kořeny vytvořit harmonii?

10.30 – 10.45 diskuze, přestávka

10.45 – 12.00 téma : **Ženský rozum, mužský cit. Krize ve zdravém manželství jsou normální.**

Na stejné situace se muž i žena dívají různě, mluví jakoby jiným jazykem a uvažují jiným způsobem. Je možné těmto odlišnostem porozumět, přijmout toho druhého a nalézt společnou řeč?

Každé manželství prochází určitým vývojem, ve kterém se mohou objevit i období vzájemného odcizení. Dlouhodobý vztah bez jakýchkoliv mráček, neshod nebo situací spojených s napětím snad existuje pouze v pohádkách. Jak taková období zvládat, jak je překonat a díky tomu posunout svůj vztah?

12.00 – 13.00 polední přestávka, **možnost společného obědu** v restauraci u Karla, je potřeba se předem nahlásit na tel.čísle 775 575 103

13.00 – 14.15 téma : **Jak žít spolu a ne vedle sebe**

Společný život je možné přežít nebo prožít. Po prvotní zamilovanosti může nastoupit všednost, stereotyp a šed'. Je vůbec

možné dospět až ke „zlaté svatbě“ a být si stále blízcí, může se partnerský vztah dále rozvíjet, prohlubovat a zkvalitňovat?

14.15 – 14.30 diskuze

15.00-16.00 **mše sv. v kostele sv. Mikuláše**

Za farnost zve společenství rodin.

DĚTSKÁ DOGMATICKÁ DEFINICE

Velikonoční zamyšlení

„Škoda, že nemáte rád Pannu Marii,“ stálo v jednom přání k Velikonocím, který jsem kdysi dostal. „Vida, konečně vím, proč jsem v tomto domě přijímán tak chladně,“ řekl jsem si. Ale odkud se vzalo to obvinění? Řekl jsem tam kdysi, že není správné titulovat Matku Kristovu jako „spoluvykupitelku“, když byla vykoupěna sedmkrát víc než my. To je tedy ta choulstivá věta, to je důvod onoho odcizení.

Marná sláva, mě totiž nejvíc naučily teologii děti. Na otázku, co je to vykoupění, jde od nich jednou dostal odpověď, že je to „bydlení s Pánem Bohem“. Ale to je přesné! To původní, první a hlavní rozhodnutí, proč jsme byli stvořeni, zní: Bůh stvořil člověka pro sebe. Vykoupění je tedy dovolení vstoupit do intimity soukromí Boží Trojice. A pozvat nás tam může jen ten, kdo je tam odevždy doma - Ježíš Kristus.

To je kladná stránka našeho vykoupění. Existuje ale ještě záporná: naše špína. Marnotratný syn musel nejprve svléknout své páchnoucí hadry, vykoupat se, být oholen a ostříhán, oblečen a navoněn – pak teprve směl ke stolu (Lk 15,11-32). Bylo to pro jeho dobro, musel projít proměnou, aby neměl ve vznešené společnosti komplex méněcennosti.

Ale tenhle „očistec“ přece Panna Maria nepotřebovala. Mohla ke stolu ihned, sedmkrát víc než my, marnotratní synové. Ona byla připravena vstoupit. Myslíte tedy, že ji nemám rád? Zdá se mně, že se na mě ve svém 500let starém pohledu v našem kostele usmívá.

Jan Rybář

Převzato z Internetu

JAK POMOCI LIDEM LÉPE POROZUMĚT SAMÝM SOBĚ.

Dovedl byste vypíchnout některá místa Písma sv. nebo evangelií, která pro vás byla a jsou důležitá?

Velmi mě oslovují biblické texty, které pojednávají o třech oblastech či

předmětech. Předně služba. Například když služebník na konci dne nečeká, že Pán přijde a bude mu sloužit, ale jen řekne: „Udělal jsem, co jsem měl. Toť vše.“ Jde o to, že kolem života zasvěceného

službě není potřeba dělat povyk. V našem povolání je to normální. A tak všechna podobnoství, která pojednávají o službě – povolání ke službě, jednoduchost služby – mě vždy oslovovala.

Nechci soudit druhé, ale nemám rád, když řeholníci, jezuité i nejezuité, mluví o řeholním životě jako o kříži, jako o těžkém břemeni, které musí nést. Myslím, že to je většinou nesmysl, protože i ženatí mají mnoho problémů a potíží. Lidé, kteří se musí namáhat, aby se užívali, mají někdy opravdové kříže. Znáám lidi, co se lopotí celý život, třeba přistěhovalci. A tak dramatizovat potíže řeholního života není moc na místě. Proto je pro mě velmi důležitá služba a chápu své povolání jako povolání ke službě. Služba mi dělá radost a myslím, že to je podstata naší spirituality. Když nás těší prostě sloužit, žijeme v nehybnoucí radosti. Proč to komplikovat? Ti, kdo se opravdu chtějí věnovat službě, nemají konkurenci. Takže když Bible mluví o službě, vždy mě to osloví.

Druhá oblast, to jsou texty, které mluví o životě v Duchu. Velmi mi to pomohla objevit Asie. Asijská spiritualita, hinduistická i buddhistická, se soustřeďuje na pokoj, který pochází zevnitř, který překypuje, který nás obklopuje. Nepředstavuji si Ducha jako hlas, který šeptá do ucha, nýbrž jako Božího Ducha, který člověka

naplňuje, inspiruje, podpírá. Mám rád písně o Duchu, kde vystupuje jako utěšitel, úleva, spočinutí. Opravdu cítím, že Duch mě inspiruje, inspiruje nás všechny.

A třetí oblast jsou biblické texty o odpoutanosti. V tom je ignaciánský vliv, i když se to dá najít i v buddhistickém prostředí, kde jsem tolik let žil. Tyto texty mě od noviciátu inspirovaly: „Zachrániš-li si život, ztratíš ho,“ nebo „K čemu je to všechno, ztratíš-li sám sebe?“ V tom vidím úplnou souběžnost s buddhismem.

Jádro buddhistické spirituality je odpoutanost od výsledků své námahy. To je velmi významné. Člověku může velice pomoci, pochopí-li to. Není to jen odpoutanost od věcí – jste připoutáni k lidem, máte rádi svou práci atd. Ale jste odpoutáni od čehokoli, co se vám může přihodit. Je to podobné, jako to známé rčení, které se připisuje sv. Ignáci: „Dělej vše, jakoby to záviselo jen na tobě, ale uvědomuj si přítom, že to závisí jen na Bohu – a tak si nedělej starost.“ (Existuje řada různých verzí.) Je to o odpoutanosti. Děláš, co můžeš, ale jsi jenom služebník, a tak nech plodům své práce jejich svobodu, nech Boha pracovat. Když tedy vidím pasáže v evangeliích na to téma, oslovuje to něco v mém nitru.

*Z rozhovoru s generálem jezuitů
(Jezuit.cz)*

BEZDOMOVCI V ČESKÉ REPUBLICĚ

Několik poznámek z konference o bezdomovcích v Senátě

Představte si situaci, která koneckonců může potkat i některé z vás. Ztratíte práci, nemáte příliš naspóřeno, naopak nějaké půjčky, něco se pokazí v rodině, rozvedete se, nemáte kde bydlet, přátelé se k vám neznají, nebo jich ani příliš nemáte a jste na ulici coby bezdomovci. Faktem je to, že většina lidí si na-

konec umí s nepřízní osudu poradit, jenomže, jenomže podle odhadů sociálních terénních pracovníků ročně přibývají stovky lidí, kteří ve složité životní situaci propadají zoufalství a rezignují. Žijí ze dne na den, ztrácejí hygienické návyky, lidé se jich štítí a vykazují je z veřejných míst. Takový je život bezdomovců. Jejich

chování je prý sociální nemocí, kterou je zapotřebí léčit.

Na konferenci zaznělo dokonce jméno nemoci bezdomovců. Je sice velmi krkolomné, ale v určitých kruzích sociálních pracovníků hojně užívané. Bezdomovci trpí chronickou progresivní sociální exkluzí. Ono by se to dalo říci jednodušeji, například beznadějně sociální vyloučení. Do něho se dostávají lidé, kteří údajně nemají sociální dovednosti a orientaci, většinou jsou to lidé bez vzdělání, celý život jsou závislí na nějaké osobě nebo ústavu. Například dnes třicetiletý Roman Mačo, odmalička vyrůstal zavřený v dětském ústavu, nezná rodiče, nemá přátele, zná jen několik vychovatelů. Ještě jako chovanec ústavu vychodil základní školu a vyučil se v oboru papírnická výroba. Šel na rok na vojnu a z vojny na ulici. Prostě proto, že ho nic jiného nena-
padlo. Po šesti dnech mu někdo řekl, že existují azylové domy. Nyní hledá práci, ale nedaří se.

Roman MAČO, bezdomovec

Když jdu hledat práci, zaměstnání, tak oni mi řeknou do telefonu: „Přijďte“, a když tam jdu osobně, tak mi řeknou, že mají plno, takže tam prostě, tam je rasis-tická, jo, víte, jak to myslím.

Mikuláš KROUPA, redaktor

Jiný bezdomovec, pětáctýřicetiletý Milan Říha, měl maminku, má bratra a sestru. Pomoci se u nich prý nedočká. Jak se to stalo, že skončil na ulici?

Milan ŘÍHA, bezdomovec

No, byl jsem nemocnej jako, měl jsem zápal plic, osm měsíců jsem marodil v nemocnici, po osmi měsících mi přerazili nohu a když jsem byl deset měsíců v ostrovské nemocnici na rehabilitaci, tak mi umřela matka, to byl její byt, no, a sourozenci prodali byt, no, mně dali jenom podíl z toho a nemám domov, no, tak jsem se musel obrátit na Armádu spásy. Když jsem byl zdravěj, tak jsem si i někde přivydělával, když to šlo, protože já jsem jako měl kurz jako dřevorubec, já jsem dělal v lese, já jsem si ..., měl jsem i živnost'ák, pak, když mě zavřeli, tak mi ho sebrali, spal jsem na lavičce ve spacáku,

když jsem se ráno vzbudil, no, a když jsem měl peníze, tak jsem si koupil, já nevím, třeba rohlíky, abych alespoň něco, cigarety hlavně, pivo jsem nemusel mít, protože jsem neměl furt tolik

peněz. V létě to šlo jako, no, na podzim už byly jako studenější dny, jako, že jo, to je špatná věc, jsem většinou jako využíval jako ty denní centra, no, jako.

Mikuláš KROUPA, redaktor

Milan Říha vypadá o dvacet let starší. Dlouhé mastné vlasy, krk, předloktí, dlaně potetované všemi možnými, většinou výhrůžnými nápisy. Odseděl si ve vězení celkem patnáct a půl roku za krádeže, vydírání se zbraní v ruce a za rvačky. Do vězení šel celkem, jak říká, asi pětkrát nebo šestkrát. Dneska je o berlích, už moc nepije a přemýšlí, co bude dál, protože bezdomovectví je prý horší než kriminál.

Milan ŘÍHA, bezdomovec

Chtěl bych ranč s koňma, i když jsem teďko nemohoucí, ale chtěl bych to. Chtěl jsem někde jako na bývalý statek, jako kde mají zvěř, no, tak jediné tímhle způsobem, jinak to nejde. Protože peníze nemám na to, abych si to mohl koupit. Načerno dělat nemůžu, protože mám plný invalidní důchod, jako papírovej teda, mně nedali peníze, tak беру sociálku furt, nevím, jak to bude, no.

Mikuláš KROUPA, redaktor

Milan Říha žil doslova na ulici jen šest měsíců. Nyní má své lůžko v azylovém domě, a to je pro bezdomovce první meta, dalo by se říci. Zvláště v zimě. Například v Praze, kde je bezdomovců údajně nejvíce, je něco kolem tisíce lůžek v azylových domech a denních centrech. Podle jediného průzkumu provedeného před dvěma lety jsou ale na jedno lůžko nejméně tři zájemci. Výzkum mezi bezdomovci udělal tým sociálních pracovníků, které vedl zakladatel českého sdružení Naděje Ilja Hradecký, který tvrdí, že bezdomovectví se musí léčit postupně, systematicky a individuálně. Zeptal jsem se ho, jak se brání společensky poměrně rozšířenému názoru, že bezdomovci si za si-

tuaci, ve které jsou, mohou sami, nebo dokonce, že si svůj osud sami vybrali.

Ilja HRADECKÝ, zakladatel českého sdružení Naděje

To je těžká otázka, co si, za co, za co si kdo může, může si člověk za to, že je, že nemá tolik schopností jako někdo jiný? Může, nebo nemůže? To je vždycky, to je, to je filozofická otázka, na to se nedá odpovědět. Samozřejmě bývá často podíl nějakého zavinění na takovém problému, ovšem to zavinění je třeba právě z neschopností toho člověka dobře analyzovat svou situaci.

Mikuláš KROUPA, redaktor

Kolik je lidí, kteří si toto vybrali dobrovolně, tento způsob života?

Ilja HRADECKÝ, zakladatel českého sdružení Naděje

Dělali jsme tento průzkum a z celkového počtu, bych řekl, asi dvou set, tří set lidí, nepamatuji si to přesně, byl jeden, který prohlásil, že se pro to rozhodl, takže je to méně než jedno procento v každém případě.

Zpracoval Mikuláš KROUPA, redaktor z BBC – česká redakce (pro Zpravodaj upravil IJK)

HOUSLISTA

Jedno ráno se Josef vzbudil, sbalil si housle, klobouk a šel. Rozhodl se být žebrákem.

„Pane profesore, máte to zapotřebí,“ spráskla ruce postarší žena, která v bělovlasém Josefovi i přes tmavé lenonky poznala svého bývalého učitele. „A co jako,“ přerušil svůj houslový výstup stařec. „No žebroty tady. To jste na tom tak špatně? Copak nedostáváte důchod?“ chr-

lila ze sebe otázku za otázkou, až ji musela dcera, která ji stála po boku, krotit. „Ale já nežebřám,“ pokračoval klidně Josef. „Já si tady hraju pro radost sobě a možná i druhým a...“

„A co ty peníze,“ nenechala svého profesora domluvit tato korpulentní dáma a ukazovala přitom na klobouk s drobnými. „Jestli potřebujete, já vám můžu nějaké peníze půjčit,“ navrhla.

Do té doby klidný Josef zčervenal. Sundal své staré sluneční brýle a upřeně se zadíval do očí své bývalé žákyně. „Děkuji za vaši laskavost kolegyně, ale já netrpím nouzi. Hraju tady, protože chci, protože se doma dusím samotou a protože potřebuji mít pocit, že mě někdo poslouchá, že mě chce poslouchat, že jsem ještě potřebný,“ opáčil Josef. Když se uklidnil, začal útržkovitě líčit svůj příběh.

Žena mu zemřela před šesti lety a on zůstal sám, protože žádné děti ani příbuzné už nemá. A když přečetl i všechny knihy, co měl doma, zastesklo se mu po živých lidech, a tak vyrazil do pražských uliček a hraje. Nikoli však pro peníze. Ty už dávno nepotřebuje. Všechno, co ten den utrží, vysype do kasičky v nejbližším kostele.

„A to je všechno,“ skončil své vyprávění, a aby ještě více zdůraznil, že dál

už se bavit nechce, dal pod bradu housle a začal hrát. Obě ženy ho ještě chvíli sledovaly – matka nevěřicně, dcera obdivně. Potom odešly. Prázdnou však kolem bělovlasého starce nebylo ani na chvíli. Když pro lidi nehrál, potom s některým z kolemjdoucích živě rozprávěl. A dokázal to hned v několika jazycích...

P. S. Za dva dny, byla právě neděle, se u Josefa na Kampě zastavilo mladé děvče s houslemi pod paží a prosbou, zda by si s ním mohlo zahrát. „Proč?“ zeptal se muž. „Chtěla bych zažít ten pocit hrát jenom tak,“ odpověděla. Stařec bezeslova přikývl. „Máš ještě duši dítěte,“ dodal po chvíli, aniž zvedl oči. „Škoda, že se o ni tvoje matka nechala připravit.“

(Z knihy R. Holčáková: Štěstí, smůla? Kdo ví?)

TURNAJ V MALÉ KOPANÉ

V sobotu **19. a 26. dubna 2008** v **Citonicích**, se koná turnaj v malé kopané mládeže; začátek vždy v **9:00** h na místním fotbalovém hřišti; družstva 5 + 1 (neomezený počet náhradníků);

6. třída ZŠ a mladší – **sobota 19. dubna**

7. třída ZŠ a starší (i SŠ) – **sobota 26. dubna**

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každou neděli při mši sv. v 11 h u sv. Jana Kř. u kapucínů je během kázání **program pro předškolní děti** v sakristii.

- Každou neděli po mši sv. v Přímětích je na faře otevřena **knihovna**.

- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů ve Znojmě se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

- Každé pondělí před večerní mší svatou u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.

- Každé úterý v 19.00 h na faře u sv. Kříže je **zkouška chrámového sboru**.

- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.

- Každý čtvrtek v 18 h (v zimním období v 17 h) v Kuchařovicích **dětská mše**.

- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

- Každý pátek v 17 h je v Příměticích **dětská mše**

- Každý první pátek v měsíci v kostele sv. Markéty v Příměticích je příležitost ke krátké adoraci po mši sv. v 18 h. Během adorace je možnost přistoupit ke svátosti smíření.

- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

- Každou sobotu ve 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv.

- **V letním období** budou mše sv. ve všední dny v Příměticích, Kuchařovicích, a Mramoticích v 18.00 h.

PŘIPRAVUJE SE

- 3.4. ve 20 h **adorace** u sv. Mikuláše před 1. pátkem

- 4.4. **první pátek** – u sv. Jana Kř. u kapucínů mše sv. v 8 a 17 h; celodenní výstav Nejsvětější Svátosti; sv. zpověď od 15 h

- 5.4. **První sobota** v Hl.Mašůvkách v 18 h měsíční poutní mši sv. celebruje P. Josef Hudec, probošt; autobus ze Znojma ojíždí v 16 h.

- 13.4. v 15 h **městská modlitba v popické kapli za víru v pohraničí**; pěší odchází ve 14 h z Kraví hory; autobus nepojede

- 19.4. 9.30 – 16.00h na faře u sv. Mikuláše **duchovní obnova pro manžely**

- 19. a 26.4. **Turnaj v malé kopané** (bližší informace na str. 15)

- 22.4. **den modliteb Mikulášské farnosti za kněžský seminář**

- 21. – 27.4. **týden modliteb za požehnanou úrodu**

- 30.4. v 17 h v Popicích **poutní mše sv.** ke cti sv. mučedníka Zikmunda, patrona kostela a farnosti; celebruje J.M. Marián R. Kosík, O.Praem., opat.

- 1.5. **Nanebevstoupení Páně** – u sv. Jana Kř. u kapucínů mše sv. v 8 h

- 1.5. ve 20 h **adorace** u sv. Mikuláše před 1. pátkem

- 1.5. **Památka sv. Josefa Dělníka** – pouť mužů z Vranova nad Dyjí do Jevišovic k sv. Josefu, patrona mužů; sraz v 8,30 hod ve Vranově na faře, pořádají Soluňáci a Poutní bratrstvo.

- 2.5. **První pátek** – celodenní výstav; od 15 h sv. zpověď.

- 3.5. **První sobota** v Hl.Mašůvkách v 18. h měsíční poutní mši sv.